

Johan Wik och Johan Bergström Hyldahl

KONSTEN.NET konsten.net/johan-wik-och-johan-bergstrom-hyldahl

Magnus Bons

22 januari 2014

I upptakten till vårens konstsäsong visar Johan Wik och Johan Bergström–Hyldahl varsin film som har tydliga överensstämmelser men också skiljer sig åt. Gemensamt finns ett intresse för konventioner inom film och populärkultur, som tycks antyda en vilja att diskutera hur män avbildas i media. Wiks korta *Pump* har ett högt uppdrivet tempo, där vad som kan beskrivas som en sorts gnom med musse pigghöron – alternativt en maskeradbesökare hög på speed – dansar utmanande och skrikande erbjuder sina tjänster (övre bilden). För en dollar vill han till exempel hugga av min arm! Wik har ett närmast fysiskt sätt att berätta på, vilket även framgår av ett urval tidigare filmsnuttar som visas i ett intilliggande rum. Våldsamt blodiga scener med vapen och vampyrer pekar mot actionfilmens raka berättande.

Allt är genomfört med ett oklanderligt hantverk, vilket förklaras av att Wik även är verksam som filmklippare. Mängden av blod och bortslitna lemmar får också en befriande och komisk effekt, som när en man blir av med huvudet för att han inte älskar konst.

Johan Bergström–Hyldahl betydligt längre och mer komplexa installation *Dear Jesus, Do Something!* är ett nostalgiskt panorama över vår civilisations undergång (nedre bilden). Förutom den svartvita filmen ingår två stora hologram i färg och en animerad månskulptur. Tillsammans formar den överraskande materialkonstellationen en tillbakablickande berättelse som blandar science fiction med film noir. Filmens slutscen är en långsam glidning över ett urtida landskap med grottor och dinosaurier, som gradvis övergår i ett myller av människor där vi kan skymta Charlie Chaplin som Diktatorn. Johan Bergström–Hyldahls film har en tilltalande och medvetet raffinerad enkelhet i scenografin, med flera fascinerade bilder. Exempelvis blir en snedställd skyskrapa en parallell till månfarkosten. Men den avslutande scenen påminner alltför mycket om Marco Brambillas digitala collage *Evolution (Megaplex)* (2010), som ingick i Bonnier Konsthalls utställning *Resan till månen* för ett par år sedan. Avsiktligt eller inte, känns likheten osjälvständig och drar ner mitt intryck av Bergström–Hyldahls annars mycket ambitiösa projekt.

Både Wik och Bergström–Hyldahl pendlar mellan en ironisk användning och ett uppslukande av populärfilmens estetik. Frågan är om de i detta tidiga stadium av sina respektive konstnärskap har så mycket eget att säga? Eller om de mest visar upp en reflekterande yta? Svaret är varken självklart eller entydigt. Och här finns den stora behållningen med deras utställningar, detta att de lyckas bevara en ovisshet kring hur de

ska uppfattas. Det gäller speciellt för Bergström–Hyldahls suggestivt drömliga film och hans kompletterande verk. Han pekar i betydligt fler riktningar och på ett sätt som verkar främmande för Wiks mycket explicita berättarstil. De utskrifter från *Pump* som hör till Wiks presentation berikar inte alls utställningen.

Frågan om konstnärernas påtagliga fascination för teknik och estetik blir också intressant i jämförelse med Joan Jonas mycket sevärda utställning, som ännu pågår på Kulturhuset. Den inleds med ett antal tidiga filmer där vi kan se hur Jonas utforskar sitt ansikte genom den nya videotekniken. Resultatet framstår så här i efterhand som ett tidstypiskt exempel på en utbredd estetik som vi även känner igen från till exempel Bruce Nauman. Utseendet hos rådande bildkonventioner växlar beroende på teknikens möjligheter, och i 1970-talets början handlade mycket av konsten om identitet. Förmodligen är temat också en utgångspunkt för Wik och Bergström–Hyldahl. Om de med tiden lyckas förvalta sitt tekniska kunnande och kan plocka fram mer av ett personligt berättande finns det inget som hindrar en utveckling liknande Jonas.

Adresser: Christian Larsen, Hudiksvallsgatan 8, Stockholm (Johan Wik); Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43, Stockholm (Johan Johan Bergström–Hyldahl)

Utställningarna pågår under perioden 9/1 – 15/2 (Christian Larsen har även öppet den 16/2)

Magnus Bons (text), Christian Larsen/Cecilia Hillström Gallery (foto)